

Landskap: Skåne

Upptecknat av: J. H. Hansson

Härad: Öiv

Adress: Ästra Prästöring, Skåne

Socken: Hansvickåsa f.

Berättat av: —

Uppteckningsår: 1936

Född år 1876 i Flyky församling

Uppteckningen rör Ringstaven

Har underkastat av Lunds Öiv. Folkminnes-
arkiv blivit ombud att besvara frågor angående
ringstaven, för jag efterkomma denna önskan,
fastän jag inte har mycket att säga om denna
sak.

7. På min omarådande Loringport finns det
vår Krappas vapen, som kan prinnas sig
ringstaven, by här finns det endast smågårdar,
pållen överstigande 100 tunnland, och vid sådana
gårdar Rom den nog endast i pålynta fall
kun användning. Men där jag hade minna

Skriv endast på denna sida!

5 sid.

uppväxtan, i norra delen av Memmenbings härad, där det fanns stora gårdar - godens huvudgårdar och underlydande avdelningar. - därifrån har jag minnet av den p. li. pingstavens.

2. Vad beträffar utvändigt så vill jag minnas att själva stavens var cirka 60 centimeter lång, kramatic mått längre och var i peget på hätt trä, antän eller liknande. En densamma var antagligt en kygge utav identt rundjärn, som utgick från stavens cirka 4 cm i påt vinkel med begynnelse ungefärligen 10 cm från översta ändan, och hade denna kygge en längd av 35 till 40 cm beroende mått på stavens längd i sin helhet. I denna kygge voro insatta några stycken lösa ringar.

3. "Pingastavens" på rikligt bred stanspa, mått annat namn har jag ej hört på densamma.

4712

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3

H. Jag tror, att Svends den p. l. "pötkaren" inte lämnade den ifrån sig utan när han påde sin medhjälpare kallad "Vötkopigen", som varande pastore i Lötterna, att avlägsna något Kreatur som intressant för förbjudet mark. Han aldrig sett att ringkullen användes till andra djur än göt-Kreatur, men om möjligt är det inte, att den även användes till får och svin.

B. Torr patient, att pötkaren kände sig stolt över sin stas, där han sittande på ett stengårde eller en grop Rant utövade tillsynen över sin hjord, och där han må ett par slag fick fram den intressanta musiken från ringarna. - Om den gick i av, vet jag inte men är väl troligt, om som en fortsatte i Saters yttre, att den övergick från får till por.

6: I vanliga fall hade Kreaturskötaren
företagen den förut omnämnda spjällen som en
dresserad Kreaturshund till sitt förfogande,
ty de Kreatur, som skulle vaktas, voro i bland
många 150 till 200 eller flera, och då var
man till förtä ringstavers betydelse för
djurens sammanhållning. När ryttaren kom
i stridskämpe och inte alltid kunde komma
till rätt plats uppåt rötter, så brände det nog,
att han i sitt uppsettade tillstånd slängde
staven handloft efter dem. Om inte
den följande frakten på följande mark utövade
för mycket dragning, så kunde djuren förmå
att återvända, när de hörd ringstaven, ty
de hade fått vana, att om de inte gingo
likt alla, som hundar med passande fart och
det dem i benen. När ryttaren stramlade

med ringstaven spetsade nämligan hundens öron
och avskattade, om han skulle behålla tillägget
att ge sig utad efter besamma.

Ringstaven används på samma sätt som ledig vid
den tidens vaktställning.

T. Någon annan stav vet jag inte, som
hunden använde utan möjligen någon som
sått Prot. att laga fat i väringar på huden
för att bärare kunna fästas den stora plågen,
men den skulle transporteras. Sjuren är nämligan
aktid på faromoment för skotaren - hunden.

Östra Prästvinge den 18 juli 1936
Joh. Hansson